

Virksomhed, der ligger under ham, bliver det underordnede. Det er overhovedet en Kendsgerning, der mere og mere slaas fast, at Sagkundskaben har i det høje Folketing ikke stor Betydning. Man ombytter to Ting: Kendskab til en Ting med Kundskab om en Ting. Der er jo Omraader, hvor en talrig Masse Medlemmer har Sagkundskab. Saa snart vi komme ind paa at tale om Landboreformer, bøjer jeg mig for den store Sagkundskab, der findes. Men paa mange andre Omraader er Sagkundskaben meget svag. Der er en Udtalelse, jeg ikke vil citere, for alle kende den, men jeg staar paa det Standpunkt, at Kundskab er Magt, naar det ikke forstaas paa en saadan Maade, som at Teorien alene skulde være tilstrækkelig. Jeg erkender nemlig med Goethe, at hver Teori er graa, den bliver kun grøn under Livets gyldne Træ ved Erfaringen. Kun den Teori, der er modnet ved Erfaring, have vi Brug for. Det er den Kundskab, der tiltrænges, men som det skorter paa. Naar vi faa skiftende Ministre, den ene efter den anden, hvor kan man saa forlange, at vedkommende Minister skal være i Stand til at sætte sig ind i den Opgave, som foreligger? Derfor har jeg slet ikke stillet nogen som helst Fordring til den højtærede Forsvarsminister om, at han skulde have nogen virkelig begrundet Mening om, hvorvidt denne Ordning, som her er foreslaaet for Krigsministeriets og Marineministeriets Virken, var hensigtsvarende i alle Henseender. Dertil kræves en Erfaring, som den højtærede Minister ikke kan have. Men naar det er Tilfældet, synes jeg, der var Grund til at vente, indtil Tiden kom.

Det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) talte ogsaa om Udgifterne, om Medhjælpssummen. Meget af det, han fremførte, havde jeg sagt. Jeg havde sagt, at jeg var ingeniunde blind for den Forandring, der var foregaaet ved, at Revisionsdepartementet var ført tilbage under Krigsministeriet. Men det ærede Medlem henviste til Medhjælpssummen og en tidligere Sum, jeg tror fra 1896—97. Han henviste til, at Medhjælpssummen var opført til 27,000 Kr. Men det ærede Medlem tager fejl i saa Henseende. Jeg gjorde opmærksom paa, at den Medhjælpssum, der figurerer paa Finansloven, er den Sum, der udredes til Assistenten, Skrivere og Bude, og det var om den, jeg oplyste, at den var kalkuleret i 1868 til 18,000 Kr. og er nu stegen til 48,000 Kr. Men paa samme Tid gjorde jeg opmærksom paa, at

Budgettet ud over denne har en særlig Medhjælpssum ifølge det Budget, som er forelagt os, paa 15,000 Kr., saa altsaa den virkelige Udgift til Medhjælp i Øjeblikket er 63,000 Kr. Naar det ærede Medlem talte om de øvrige Stigninger paa Krigsministeriets Budget, maa jeg sige, at de jo ikke foreligge her, hvor vi kun forhandle om Personellet. Men naar det ærede Medlem talte om Trykningsudgifterne, maa jeg tilstaa, at det har været mig uhyrevanskeligt at forstaa, hvordan det er muligt, at Krigsministeriet har kunnet anvende 34,000 Kr. til Trykning. Det vilde være mig umuligt at forstaa, hvis jeg ikke fra tidligere Tider havde faaet nogle Oplysninger, der ere vejledende paa dette Punkt. Jeg vægter mig bestemt imod, at den højtærede Forsvarsminister her skal komme og sige, at det sker ikke under ham. Jeg taler ikke om, hvad der sker under den højtærede Forsvarsminister, det kunne vi faa Lejlighed til at tale om, naar vi faa Odense-Affæren paa Bane, men i Øjeblikket taler jeg kun om Trykningen. Jeg ved, det tidligere var Skik og Brug, at naar man skulde have noget trykt, skrev man det først saaledes, som man ikke vilde have det, hvorefter man lod det sætte og trykke for at se, hvorledes det tog sig ud, og saa lavede man om paa det. Vi, der befatte os med at være Forfattere, vide, hvad det koster nu til Dags at faa sit Manuskript trykt, derfor gør man sig Umage for at levere det i den Form, hvori det skal trykkes, saa der ikke kommer for mange Rettelser i det, da Rettelser koste Penge. Men hvis den Fremgangsmaade fra gamle Dage, som jeg nævnede, stadig praktiseres, forstaar jeg, at der kan medgaa 34,000 Kr. til Trykning, noget, som ikke hidrører fra det nuværende Ministerium. Det var imidlertid rart at faa den Sag undersøgt nærmere, for at komme til Klarhed over den.

Men naar man nu fra alle Sider er enig om, at den nuværende Tingenes Tilstand har eksisteret fra gammel Tid, maa jeg spørge, om der da nu er Anledning til at lovhjemle en Tingenes Tilstand, der stiller Krav paa saa store Udgifter, da man i Øjeblikket har en Kommission nedsat til at undersøge, om der ikke er Omraader, hvor der kan foretages Beparelser. Burde man ikke faa Kommissionen til at henvende sin Opmærksomhed paa Krigs- og Marineministeriet? Var det ikke naturligt at vente, indtil Kommissionen havde endt sine Arbejder, og sige: Det og det skal ordnes, hvorefter Spørgsmaalet blev taget.